

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **L. Č.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2014, č. j. JMK 24401/2014, sp. zn. S-JMK 24401/2014/OD/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy ze dne 3. 3. 2014, č. j. JMK 24401/2014, sp. zn. S-JMK 24401/2014/OD/St bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 12. 2013, č. j. MUBR 83979/2013, sp. zn. MUBR-S 31135/2013 OSVD, a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 8. 5. 2013 v 14:01 hod. v na ulici při řízení motorového vozidla tov. zn., RZ:, jel naměřenou rychlostí 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 62 km/h. V daném úseku je povolena maximální rychlost jízdy 50 km/h, žalobce tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem o silničním provozu pro jízdu v obci minimálně o 12 km/h. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 6. 5. 2014 žalobce namítal, že žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání, aniž by žalobce vyzval k doplnění odvolání, resp. žalovaný chybně posoudil, že správní orgán prvního stupně žalobce k doplnění odvolání vyzval. Dle názoru žalobce je povinností žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně v případě, že podané odvolání neobsahuje žádný projednatelný důvod, vyzvat podatele v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad podání a doplnění odvolacích důvodů. Žalobce tvrdil, že mu byla doručena toliko kopie spisové dokumentace v rozsahu stran 1 – 27, a očekával, že mu následně dojde též přepis se stanovením lhůty k odstranění vady podaného odvolání. Žalovaný podle jeho názoru vydal rozhodnutí v rozporu s jeho očekáváním a v rozporu s dosavadní judikaturou, dle které je správní orgán povinen vyzvat odvolatele k doplnění odvolání.

Žalobce rovněž namítal, že správní orgán prvního stupně rezignoval na povinnost řádného zjištění skutkového stavu. Žalobce se neztotožnil se závěrem správních orgánů, které vycházely toliko z fotografie z měřicího zařízení, již považovaly za tzv. „privilegovaný důkaz“. Správní orgány se podle žalobce nesnažily ověřit, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s návodem k obsluze, ač správním orgánům musí být z úřední činnosti známo, že zejména při měření rychloměrem Ramer existuje mnoho variant, kdy měřicí zařízení vyhodnotí měření jako správné, přitom však naměří odlišnou rychlost od skutečné rychlosti vozidla. Žalobce popíral, že by řídil vozidlo rychlostí 62 km/h a vyšší. Namítal, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, což dokládá odborným posudkem, který za účelem sepsání žaloby nechal vyhotovit. Z posudku podle žalobce vyplývá, že bylo měřeno vozidlo žalobce, měřicí zařízení fungovalo správně, avšak obsluha měřicího zařízení postupovala v rozporu s návodem k obsluze a změřená rychlost neodpovídala reálné rychlosti pohybu měřeného vozidla. Tento závěr je odůvodněn výpočtem úhlu měření, ze kterého je zřejmé, že fotografie vozidla byla pořízena z úhlu 20,75°, tedy vozidlo bylo měřeno z úhlu 23,75°, byť návod k obsluze umožňuje toleranci toliko jednoho stupně oproti předepsanému odklonu 22°. Jelikož při měření nebyly dodrženy podmínky stanovené návodem k obsluze, důkaz nelze označit za privilegovaný a výslednou naměřenou hodnotu nelze ztotožnit se skutečnou hodnotou rychlosti pohybu vozidla žalobce.

K nepřípustnosti důkazu vzniklého při měření v rozporu s návodem k obsluze žalobce podpůrně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 29/2011-56.

Z uvedených důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, a proto navrhl soudu, aby vydal rozsudek, kterým by rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 9. 6. 2014 uvedl, že nárok uplatněný v žalobě v celém rozsahu neuznává. Zdůraznil, že v průběhu přestupkového řízení se žalobce ani jeho zmocněnec k věci nevyjádřili, nevznegli žádné konkrétní výhrady stran přestupku, o němž bylo vedeno řízení. Námitka, že žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání, nemá, podle žalovaného, oporu ve spisovém materiálu. Ze spisu naopak vyplývá, že tehdejší zmocněnec žalobce osobně převzal usnesení o stanovení lhůty k doplnění odvolání a převzetí potvrdil svým podpisem na doručence. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením, že správní orgány nesprávně vyhodnotily důkaz – fotografii z měřicího zařízení, když neproověrovaly, zda obsluha radaru postupovala v souladu s návodem k obsluze. Uvedl, že předmětné měřicí zařízení bylo v době měření náležitě ověřeno, měření bylo provedeno způsobilým měřidlem a oprávněným subjektem, o výsledku měření rychlosti tak nemá žalovaný pochybnosti. Žalobce ostatně v průběhu řízení výsledek měření nerozporoval a ani nepředložil žádný odborný posudek zpochybňující výsledky měření. Dle žalovaného doložený posudek výsledky měření relevantním způsobem nezpochybňuje, jelikož nebyl vyhotoven výrobcem měřidla ani Českým metrologickým institutem. Podle žalovaného lze předpokládat, že policisté obsluhující radar jsou řádně seznámeni s příslušnými právními předpisy ohledně měření rychlosti, s postupem při měření rychlosti a s návodem k obsluze a v souladu s tím také postupují. Nelze rovněž opomenout, že předmětem řízení je posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek, nikoliv zkoumání způsobilosti policistů k měření rychlosti či postup při měření rychlosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 18/2011-54). Žalovaný tedy trvá na tom, že v řízení byl ze shromážděných podkladů a provedených důkazů bezpečně zjištěn stav věci relevantní pro rozhodnutí, žalobce byl náležitě poučen o svých právech a v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí nedošlo k pochybení, kterým by byl žalobce zkrácen na svých právech.

Z uvedených důvodů má žalovaný za to, že žaloba není důvodná, a proto navrhl soudu, aby ji zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie ČR ze dne 8. 5. 2013, úřední záznam Policie ČR sepsaný prap. L. K., pprap. O. K. a pprap. L. V., snímek místa postavení radaru a likvidačního stanoviště, fotodokumentace z místa silniční kontroly, záznam o přestupku č. snímku 108, na kterém je zachyceno osobní motorové vozidlo RZ: se záznamem rychlosti 65 km/h, ověřovací list č. 201/12 o ověření silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD v. č. 0040/92, evidenční karta řidiče žalobce.

Dne 24. 9. 2013 správní orgán prvního stupně vydal příkaz o uložení pokuty, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Proti uloženému příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasný odpor.

Dne 27. 11. 2013 proběhlo ústní jednání, k němuž byl předvolán jak žalobce, tak jeho zmocněnec. Vzhledem k tomu, že se žalobce ani jeho zmocněnec k ústnímu jednání bez náležité omluvy nedostavili, jednání proběhlo v nepřítomnosti obviněného. V jeho průběhu byly provedeny důkazy listinami, které byly součástí spisového materiálu.

Dne 6. 12. 2013 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. MUBR 83979/2013, sp. zn. MUBR-S 31135/2013 OSVD, proti němuž podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasné odvolání. Vzhledem k tomu, že odvolání chyběly předepsané náležitosti, vyzval správní orgán prvního stupně zmocněnce žalobce k jejich doplnění, a to ve lhůtě 8 dnů od doručení usnesení. Odvolání nebylo ve stanovené lhůtě doplněno. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 3. 2014, č. j. JMK 24401/2014, sp. zn. S-JMK 24401/2014/OD/St, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vychází z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Správní orgány shledaly žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku

tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.

Námitce, že žalobce nebyl vyzván k doplnění blanketního odvolání, soud nepřisvědčil. Součástí správního spisu je usnesení ze dne 27. 1. 2014, č. j. MUBR 5953/2014, v němž správní orgán prvního stupně žalobci určil lhůtu k doplnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podaného dne 6. 1. 2014 o odvolací důvody, příslušná tvrzení a důkazy, jak uvedl v podaném odvolání, a to do 8 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Zásilka obsahující spolu s dalšími dokumenty (vyrozumění o zaslání kopie spisového materiálu včetně kopie spisu, jejíž převzetí žalobce výslovně v žalobě potvrdil) rovněž předmětné usnesení ze dne 27. 1. 2014 byla osobně převzata tehdejšími zmocněncem žalobce Ing. M. J., který však v poskytnuté lhůtě na výzvu nijak nereagoval. Tvrzení, že žalobce, resp. jeho zmocněnec nebyl vyzván k doplnění blanketního odvolání, tedy nemá oporu ve spisovém materiálu.

Zbývající část žalobních námitek směřovala k otázkám náležitého zjištění skutkového stavu, resp. ke správnosti provedeného dokazování. Žalobce především namítal, že měření rychlosti jeho vozidla bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze a že správní orgány pochybily, pokud se ve správním řízení nesnažily ověřit, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s tímto návodem.

V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

Soud zdůrazňuje, že žalobce zůstal v průběhu celého správního řízení zcela pasivní, a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sice podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, toto odvolání však nebylo odůvodněno ani doplněno, a to ani poté, co byl správním orgánem vyzván k jeho doplnění. Žalobce mohl veškeré své námitky, které nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce neučinil.

Jako podklady pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sloužily především oznámení přestupku podané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Dopravním inspektorátem Břeclav, ze dne 8. 5. 2013, č. j. KRPB-112739/PŘ-2013-B60406; úřední záznam sepsaný službu konajícími policisty prap. L. K., pprap. O. K. a pprap. L. V. o popisu dané události; záznam o přestupku pořízený měřicím zařízením obsahující fotografii vozidla, z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu RZ: byla dne 8. 5. 2013 v 14:01:07 hod. naměřena na stanovišti – rychlost jízdy 65 km/h, ověřovací list č. 201/12, podle něhož silniční radarový rychloměr Ramer 7CCD výr. č. 0040/92 byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti silničních

vozidel, a to s platností od 17. 9. 2012 do 16. 9. 2013. Soud tedy zjistil, že měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního rychloměru, jehož funkčnost byla ověřena Autorizovaným metrologickým střediskem. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil (viz výše). Žalovanému proto nezbylo než prvostupňové rozhodnutí přezkoumat v rámci revizního principu, a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dostupném na www.nssoud.cz týkajícím se skutkově i právně obdobné věci, od jehož závěrů nemá zdejší soud důvod se v tomto případě jakkoli odchýlovat, odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně v řízení shromáždil dostatečné podklady a provedl dostatečné důkazy tak, aby bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že žalobce při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, konkrétně o 12 km/h. Z oznámení přestupku, které bylo se žalobcem na místě sepsáno, a ze sepsaného úředního záznamu plyne, že žalobce hlídce Policie ČR předložil svůj řidičský i občanský průkaz, totožnost řidiče – žalobce tedy byla bezpečně zjištěna. Vzhledem k tomu, že vozidlu žalobce byla rychlost měřena silničním radarovým rychloměrem, který byl v době měření náležitě ověřen, a měření bylo provedeno oprávněným subjektem, o výsledku měření neměl žalovaný žádné pochybnosti. Podle žalovaného tedy byly bezpečně zjištěny všechny skutečnosti relevantní pro rozhodnutí o přestupku, tj. kdo vozidlo řídil, jaká byla nejvyšší dovolená rychlost v daném místě a o kolik km/h byla překročena. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl.

Krajský soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání

popsaného přestupku. Jako podklady pro napadené rozhodnutí sloužily především oznámení přestupku Policie ČR sepsané na místě dne 8. 5. 2013, úřední záznam sepsaný službu konajícími policisty o popisu dané události, záznam o přestupku, jehož součástí je i fotografie vozidla žalobce, z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu žalobce byla předmětného dne naměřena rychlost jízdy 65 km/h (resp. po odečtení odchylky 62 km/h), ověřovací list, podle něhož byl silniční rychloměr ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Měření bylo tedy prováděno pomocí certifikovaného silničního rychloměru, jehož funkčnost byla ověřena Autorizovaným metrologickým střediskem (s platností ověřovacího listu od 17. 9. 2012 do 16. 9. 2013).

Konkrétní námitky směřující proti nesprávnosti měření (rozpor s návodem k obsluze z důvodu měření vozidla v nesprávném úhlu) žalobce uplatnil poprvé v řízení před soudem, ačkoliv tak měl a mohl učinit již v řízení před správními orgány.

S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Jelikož však nyní namítané skutečnosti ohledně provedeného měření nebyly v průběhu správního řízení uplatněny a zjištěný skutkový stav nevyvolával žádné konkrétní pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se těmito otázkami blíže zabývat, a to ani v řízení v prvním stupni, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je přitom poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce v průběhu celého správního řízení tedy nelze tyto námitky v řízení před soudem projednat, jelikož nebyly uplatněny v průběhu správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43 nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). Z důvodu nepřipustnosti námitek žalobce zpochybňujících zjištěný skutkový stav soud považoval za nadbytečné se zabývat rovněž návrhem na provedení dokazování přiloženým odborným posudkem majícím dokládat právě tato jeho tvrzení.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. ledna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová